

[Henriette Crone.]

Autorisation for at kunne virke som Læger, og der har vel om Lovforslaget været Uenighed med Hensyn til Enkeltheder, men jeg erindrer ikke, at man fra nogen Side, heller ikke fra Partiet Venstres Side, har haft Indvending at gøre imod, at Lægerne herefter skulde have Autorisation for at kunne virke som Læger. Altsaa, de to Lovforslag, Forslaget om Udøvelse af Lægegerning og Forslaget om Autorisation af Sygeplejersker, falder paa dette Punkt fuldkommen sammen.

Jeg føler Trang til i denne Forbindelse at sige et Par Ord som Anerkendelse af Sygeplejerskernes egen Indsats for deres Dygtiggørelse. De har energisk gennem de mange Aar kæmpet for at blive saa dygtige, som det overhovedet var gør ligt, saaledes at de kunde blive saa egnede som vel muligt til at gaa ind til den ansvarsfulde Gerning, som Sygeplejerskernes Gerning er. Med disse Ord skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale det foreliggende Lovforslag til hurtig Fremme her i Tinget. Jeg haaber, at Partiet Venstre ikke vil berede det alt for mange Vanskeligheder. Den ærede Ordfører for Venstre udtalte megen Sympati for Sygeplejerskerne, men det er ikke nok med Sympati. Der skal ogsaa Handling til. Det er ikke nok, at man staar op her og i Ord beklager, at Sygeplejerskerne har for lang Arbejdstid, at de ikke faar god Kost, og anbefaler, at de skal have Lov til at spise vort gode danske Smør o. s. v. Nej, det, der kræves nu, er en Handling, hvorved man viser, at man virkelig har noget tilovers for Sygeplejerskerne og gerne vil opfylde deres berettigede Krav, ikke alene af Hensyn til Sygeplejerskerne selv, men ogsaa af Hensyn til den store Befolkning.

Fritze Teisen: Det er mig en Glæde i Dag paa mit Partis Vegne at kunne anbefale det foreliggende Lovforslag til Vedtagelse uforandret. Den Stilling, som Sygeplejerskerne har indtaget i de senere Aar, har ikke svaret til den Uddannelse, de faar, og har ikke svaret til det Ansvar, man paa lægger dem. Det Ansvar, som man lægger paa en Sygeplejerske, man faar ind i sit Hjem eller paa et Hospital faar til at pleje et dødsdygtigt Menneske, er af en saadan Karakter, at de Mennesker, som paatager sig denne Gerning og har uddannet sig dertil, fortjener, at Samfundet erkender, at de er berettigede til at indtage en noget anden Stilling Samfundet end de Mennesker, som af Hjertets Godhed og med al deres Evne gerne vil være med til at pleje syge, men ikke

har underkastet sig den fornødne Uddannelse i saa Henseende. Jeg glæder mig ogsaa over den Tilslutning, som det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds (Henriette Crone) gav Lovforslaget. Derimod beklager jeg den Stilling, som det ærede 8de Medlem for 2den Kreds (Nedergaard) indtog. Thi hvad var det for en Stilling? Jo, det var en Stilling, der skulde give det Udseende af, at man gerne vilde gaa med til Lovforslaget, men som i Realiteten var en Modstand, ikke overfor de enkelte Bestemmelser, men overfor Lovforslaget som Helhed. Paa anden Maade kan den ikke forklares. Thi hvad var det, det ærede Medlem havde at indvende? Jo, det var Udtrykket „statsautoriseret“ eller „autoriseret Sygeplejerske“; dette Udtryk skulde man ombytte enten med „eksamineret“, som foreslaaet af Partiet Venstre i Folketinget, eller med „statsanerkendt“. Men hvad Forskel er der i Realiteten paa „autoriseret“ og „statsanerkendt“? En autoriseret Revisor er det ikke netop en Revisor, som Myndighederne har givet det Stempel, at han egner sig til at overtage den Gerning at revidere og opstille Regnskaber? Og betyder „statsanerkendt“ ikke akkurat det samme? Der er i Realiteten ikke Spor af Forskel paa, om man kalder en Mand „statsanerkendt“ eller „autoriseret“ Revisor. Jeg kan ganske dele det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds's Mening, at Kampen om at faa dette Navn forandret er en Kamp mod Vejrmøller. Hvad var det mere, der var Tale om? Jo, det ærede Medlem kom ind paa, at Sygeplejerskerne havde for lang en Arbejdsdag. Det indrømmer jeg. Jeg saa gerne, at der paa en eller anden Maade blev gjort noget for at forkorte deres Arbejdsdag, thi jeg tror, alle maa være enige om, at den ikke mindst paa Hospitalerne mange Gange er fuldkommen opslidende. Men det ærede Medlem maa ikke glemme, at det er ikke det, vi taler om i denne Sag. Dette har intet med Sygeplejerskernes Autorisation at gøre lige saa lidt som det andet Spørgsmaal, han berørte: hvorvidt Sygeplejerskerne skulde have Smør eller Margarine. Jeg tror, at vi alle sammen under dem at faa Smør, hvis det er muligt at give dem det, men heller ikke dette har noget med det foreliggende Lovforslag at gøre og synes anført, fordi man skal sige noget, fordi man gerne vil give det Udseende af, at man vil gavne Sygeplejerskerne, dog uden at give dem netop det, de beder om. Det Indtryk maatte enhver faa, der hørte det ærede Medlems Tale, at den var ment som værende en Anerkendelse af Syge-